

עמ"ת 41481/04/18 - נתנאל גולדנברג נגד מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז י-ם

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 41481-04-18 גולדנברג(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
העורר: נתנאל גולדנברג (עציר)
באמצעות ב"כ עו"ד ליאור כהנא
נגד
המשיבה: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז י-ם (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד יונתן יודיץ

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' גבאי ריכטר) מיום 22.4.18, על פיה הוחלט לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. בכתב האישום שהוגש נגד העורר מיוחס לעורר ביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, איומים בצוותא חדא ופציעה על ידי שניים או יותר בנשק קר. על פי כתב האישום, העורר ביחד עם אחר פגשו את המתלון, אשר ברח מהם, בעוד העורר והאחר דולקים אחריו. בהמשך השיגו השניים את המתלון והיכו אותו, כאשר העורר היכה את המתלון באמצעות אלה לכל הפחות 22 פעמים. על פי כתב האישום, תחילה היכה העורר את המתלון בפניו ובהמשך היכה אותו בכל חלקי גופו. כתוצאה ממעשיהם של העורר ושל האחר נגרמו למתלון חבלות בדמות חתך בראשו שדימם וסימנים אדומים בחלקי הגוף.

החלטת בית המשפט וטענות הצדדים

3. בית המשפט קמא קבע בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה, "אם כי ניתן לקבוע כרסום מסוים בטיבן של ראיות אלו". קביעה זו של בית המשפט קמא התבססה על השוואה בין הסרטון המתעד את התקיפה לבין צילומים לפני האירוע ממצלמת אבטחה. בית המשפט ציין את פערי הגובה בין העורר לבין האחר; את החולצה עם ברדס אותה לבש העורר ואת הגרביים הלבנים הנראים הן בסרטון של התקיפה והן בסרטונים שאחרי כן. לדעת בית המשפט קמא סמיכות הזמנים בין הסרטון בו נראה העורר מתרועע עם האחר, לבין סרטון התקיפה, כאשר מדובר באותו רחוב, מבססים את הראיות הלכאוריות, בכפוף להערה בדבר הכרסום המסוים.

4. ב"כ העורר לא חלק בבית משפט קמא על קיומה של עילת מעצר. נטען על ידו כי הקביעה בדבר כרסום בראיות מצדיקה שקילת חלופת מעצר אשר הוצעה בפני בית המשפט קמא ולחלופין, התבקשה הזמנת תסקיר מעצר. בית המשפט קמא ציין כי לעורר 5 הרשעות קודמות בעבירות אלימות חמורות ומאסרו האחרון היה ל-8 חודשים, בגין הרשעה מחודש דצמבר 2016. עוד צוין כי נוסף למאסר מותנה של 6 חודשים, תלוי ועומד נגד העורר אישום נוסף בעבירות איומים. בית המשפט ציין כי על אף ההתחשבות בכרסום הראייתי, לא ניתן ליתן אמון במי ששב ומבצע עבירות של אלימות באותם אופנים לאורך מספר פעמים, מרצה עונשי מאסר וממשיך לפגוע בזולת. בנסיבות אלה נקבע שאין מקום לשקול חלופה בעניינו של העורר ומכאן ההחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים.

5. לטענת העורר הסרטון שבו מדובר נערך על ידי המשטרה מחיבור מספר קטעים של צילומי מצלמות אבטחה שונות וכי אין בפרטי הלבוש אותם הזכיר בית המשפט קמא כל יחודיות והם נמכרים בחנויות בגדים רבות. עוד נטען בהקשר זה כי מאחר וזיהוי העורר הוא נסיבתי אין בכוחו של הסרטון כדי להביא להרשעתו. בנוסף נטען כי אף במקרים של עבירות אלימות חמורות וללא כרסום ראייתי נדרש בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה, לרבות מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

קיומן של ראיות לכאורה

6. צפיתי בסרטון ובצילומים בהם מדובר. כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, בסרטון המתעד את התקיפה נראה גבר צעיר רזה וגבוה הלוש ברדס כאשר רואים את הפרשי הגובה בינו לבין האחר. בצילומים לפני האירוע ממצלמת האבטחה האחרת רואים את פער הגובה בין העורר לבין האחר ואכן יש דמיון בפרטי הלבוש כפי שצוין בהחלטה.

7. מעבר לסרטון הצביע ב"כ המשיבה על ראיות נוספות המחזקות את המסקנה בדבר קיום ראיות לכאורה. ראשית, המדובר בשקרים של העורר בחקירה, אשר הכחיש מפגש עם האחר ואף טען כי אינו מזהה את עצמו בסרטון, דבר שחזר בו ממנו לאחר שהציגו בפניו את הראיות. שנית, בסרטון התקיפה רואים כי המכות באמצעות האלה התבצעו ביד שמאל של התוקף ובחקירה ראתה החוקרת כי העורר חותם בידו השמאלית. בחקירתו טען העורר כי הוא אינו יודע אם הוא ימני או שמאלי. שלישית, כאשר עומת העורר עם דברים ספציפיים בחקירה, הוא שתק. רביעית, במהלך החקירה בוצע "תרגיל חקירה" בין העורר לבין האחר. העורר שואל את האחר - "אמרת שזה אני" [בסרטון]? על כך משיב האחר: "אמרתי שאני לא מזהה לא את הגבוה ההוא וגם לא את הקטן ההוא". על כך מגיב העורר: "יאי דפוק". האחר מגיב על דברי העורר כך: "מה אני יעשה? אחי לא חשבתי שאתה תגיד ככה". יש בחלופי דברים אלה חיזוק נוסף, לאור העובדה שהעורר זיהה את עצמו בסרטון בחקירה, לאחר שהכחיש זאת קודם לכן.

8. כידוע, זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על פי כל דין והוא רשאי לעשות שימוש בזכות זו אולם שתיקה בחקירה עשויה לחזק את ראיות התביעה (בש"פ 7216/05 **אגבריה נ' מדינת ישראל**, 23.5.08; בש"פ 8553/13 **עבדל קאדר נ' מדינת ישראל**, 1.1.14, פסקה 41; בש"פ 748/10 **איסקוב נ' מדינת ישראל**, 18.2.10, פסקה 9). עוד נפסק כי שקריו של נאשם בחקירה יכולים לענות על ראיות לכאורה לסיוע (בש"פ 2571/11 **שמאילוב נ' מדינת ישראל**, 17.4.11).

9. לאור האמור, על אף קביעתו של בית המשפט קמא בדבר כרסום מסוים בכל הנוגע לראיות התייעוד (הסרטון והצילומים), קיימות לדעתי ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו, כאשר לוקחים בחשבון, בנוסף על ההשוואה בין סרטון התקיפה לצילומים ממצלמות האבטחה, את שקריו של העורר בחקירה; את תגובתו בתרגיל החקירה; את העובדה שנצפה חותם ביד שמאל; ואת שתיקתו בחקירה.

חלופת מעצר

10. אכן הכלל הוא, כפי שטען ב"כ העורר, כי גם כאשר קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם וגם כאשר קמה עילת מעצר, על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיעתה בחירות הנאשם היא פחותה, אשר במסגרת זו ניתן לבדוק אפשרות שחרור לחלופת מעצר וגם את האפשרות להורות על מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני (בש"פ 1911/11 נוה נ' **מדינת ישראל**, 22.3.11).

11. ההלכה הפסוקה היא כי שקילת האפשרות לשחרור נאשם או למעצרו בפיקוח אלקטרוני, טעונה בחינה דו שלבית: ראשית על בית המשפט לבחון האם חלופה כלשהי עשויה, באופן עקרוני, להפיג את המסוכנות המיוחסת לנאשם. בשלב השני, נדרש בית המשפט לבחון חלופות קונקרטיות ואת מידת התאמתן למידותיו של הנאשם הספציפי, בהתאם למאפייניו האישיים ולטיב הסיכון הנשקף ממנו (בש"פ 4513/16 **דומראני נ' מדינת ישראל**, 22.6.16). בהתאם לבדיקה הדו שלבית, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט ישתכנע, במסגרת השלב הראשון, כי המסוכנות או החשש מפני שיבוש, יהיו כה מובהקים בנסיבות המקרה עד אשר שום חלופה לא תסכון, ואז לא יידרש בית המשפט לבחינת חלופות קונקרטיות (בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**, 15.1.15, בפסקה 8).

12. שאלת מסוכנות הנאשם תיבחן לאור נסיבותיו האישיות של נאשם ולאור נסיבות המקרה. נפסק כי על בית המשפט לשקול האם המעשה כשלעצמו בנסיבותיו מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, האם המעשה מגלה אופי רע ואלים או מעיד על מועדות (בש"פ 6700/04 **מדינת ישראל נ' גרה**, 19.7.04).

13. שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. יכולת זו מוסקת בין היתר מעברו של הנאשם, מהתנהגותו במהלך הארועים נושא כתב האישום ולאחריהם, ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה (בש"פ 2737/10 **שטרית נ' מדינת ישראל**, 15.4.10). כאשר מסוכנותו של הנאשם, אשר נלמדת מהמעשים המיוחסים לו, היא גבוהה במידה כזו שאם הוא ישוחרר יהיה בכך משום חשש אמיתי לשלום הציבור, ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים גם מבלי לבחון חלופת מעצר (בש"פ 3650/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 24.5.11 בפסקה 27).

14. במקרה שלפנינו ציין בית משפט קמא, כי למרות גילו הצעיר של העורר (כבן 22), לחובתו 5 הרשעות קודמות בעבירות אלימות חמורות, כאשר בגין הרשעתו מדצמבר 2016 הוא נדון למאסר של 8 חודשים. כמו כן צוין כי קיים מאסר מותנה של 6 חודשים תלוי ועומד נגדו וכן קיים נגדו כתב אישום נוסף, המייחס לו עבירות איומים כלפי שוטרים.

15. כאשר לוקחים בחשבון את עברו הפלילי של העורר, בנוסף על המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הכוללים הכאת המתלונן באמצעות אלה בלא פחות מ-22 פעמים, המעידים על אלימות קשה ואכזריות, אכן מדובר בנאשם שאין לתת בו אמון ובהעדר אמון, אין חובה לבחון חלופת מעצר קונקרטי. אני סבור, בדומה לבית המשפט קמא, כי אין חובה לבחון במקרה זה חלופת מעצר קונקרטי, שכן נראה שכל חלופה לא תאיין את מסוכנותו.

16. לאור כל האמור, הערר נדחה והעורר יישאר במעצר עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ח, 03 מאי 2018, בהעדר הצדדים.